

DŽIL SANTOPOLO

SVETLOST

koju smo

IZGUBILI

Prevela

Dubravka Srećković Divković

■ Laguna ■

Naslov originala

Jill Santopolo

THE LIGHT WE LOST

Copyright © 2017 by Jill Santopolo

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P.

Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

gradu Njujorku

prolog

POZNAVALI SMO SE GOTOVO POLA ŽIVOTA.

Gledala sam te osmehnutog, samouverenog, blaženo srećnog.

Gledala sam te slomljenog, ranjenog, zabludelog.

Ali ovakvog te nikad nisam videla.

Ti si me naučio da tragam za lepotom. U mraku, u razaranju, uvek si pronalazio svetlo.

Ne znam kakvu ću lepotu ovde naći, kakvu svetlost. Ali pokušaću. Učiniću to za tebe. Zato što znam da bi ti to učinio za mene.

Bilo je neizmerno mnogo lepote u našem zajedničkom životu.

Možda odatle i treba da počnem.

i

PONEKAD PREDMETI IZGLEDAJU KAO DA SU BILI SVEDOCI istorije. Svojevremeno sam zamišljala da je onaj drveni sto za kojim smo sedeli na Krejmerovom seminaru o Šekspiru na poslednjoj godini studija star isto koliko i Kolumbija – da se u toj sobi nalazio od 1754, ivica istrtih i glatkih od vekova studenata poput nas, što, dabome, nije moglo biti tačno. Ali takvu sam sliku imala. Studenti koji tu sede za vreme rata za nezavisnost, Građanskog rata, oba svetska rata, Vijetnama, Zalivskog rata.

Čudno, kad bi me pitao ko je još bio s nama tog dana, sumnjam da bih znala da ti odgovorim. Nekada sam krajnje jasno videla lica svih njih, ali posle trinaest godina pamtim samo tebe i profesora Krejmera. Čak ne mogu da se prisetim ni kako se zvala asistentkinja koja je u učionicu stigla trčeći, sa zakašnjenjem. Čak kasnije i od tebe.

Krejmer je upravo bio završio prozivku kad si otvorio vrata. Osmehnuo si mi se, tvoja jamica se na tren pojavila kad si smakao kačket sa znakom *Dajmondbeksa* i zadenuo je

u zadnji džep. Oči su ti se brzo zaustavile na praznom sedištu do mene, a onda si tu seo i ti.

„A vi ste...?“ upitao je Krejmer kad si zavukao ruku u ranac da izvadiš svesku i olovku.

„Gejb“, rekao si „Gejbrijel Samson.“

Krejmer je pregledao papir ispred sebe. „Hajde da nam do kraja semestra cilj bude 'dolazak na vreme', gospodine Samsone“, kazao je. „Predavanje počinje u devet. Zapravo, hajde da nam cilj bude 'dolazak malo ranije.'“

Klimnuo si glavom, a Krejmer je započeo priču o temama u *Juliju Cezaru*.

„'Mi smo stigli / vrhuncu s kojeg klonimo se padu'“, pročitao je. „'Plime kod ljudskih poduzeća ima / koja čoveka uspehu ponese / ako se nje u bujanju dočepa; / a propusti li ovo, vodiće ga / životni put kroz bedu i plicake. / Zabrodili smo sad i mi na takvo / debelo more, pa za povoljnom / moramo strujom, / nećemo l' da naš / omane pothvat.* Nadam se da ste svi pročitali knjigu. Ko zna da mi kaže šta ovde Brut govori o sudbini i slobodnoj volji?“

Zauvek ću pamtititi taj odlomak zato što sam se od tog dana bezbroj puta zapitala da li je tebi i meni bila sudbina da se sretnemo na Krejmerovom seminaru o Šekspiru. Da li nas je sve te godine spajao usud ili odluka. Ili pak oboje u kombinaciji, brodeći za povoljnom strujom.

Kad je Krejmer to rekao, nekoliko njih je krenulo da lista tekst ispred sebe. Ti si prošao prstima kroz kovrdže, a one su se opet gipko vratile gde su bile.

„Dakle“, izgovorio si, a ostali iz grupe pridružili su mi se u gledanju u tebe.

---

* Šekspir, *Julije Cezar*, prevod Borivoja Nedića i Velimira Živojinovića. (Prim. prev.)

Ali nisi uspeo da završiš.

Ta asistentkinja kojoj ne mogu da se setim imena utrčala je u učionicu. „Izvinite što kasnim“, kazala je. „Avion je udario u jednu Kulu bliznakinju. Bilo je na televiziji baš kad sam kretala na predavanje.“

Niko nije bio svestan značaja njenih reči; čak ni ona sama.

„Je li pilot bio pijan?“, upitao je Krejmer.

„Ne znam“, rekla je asistentkinja sedajući za katedru. „Čekala sam, ali voditelji na vestima nisu imali pojma šta se to dešava. Kažu da je bio nekakav avion na propelerski pogon.“

Da se to dogodilo sad, svi naši telefoni već bi grmeli od vesti. Pištale bi poruke sa *Tvitera* i *Fejsbuka*, iskakala bi obaveštenja *Njujork tajmsa*. Ali u to doba još nije bilo komunikacije u realnom vremenu, tako da ništa nije omelo Šekspira. Svi smo samo slegli ramenima, a Krejmer je nastavio da priča o *Cezaru*. Hvatajući beleške, posmatrala sam kako prstima desne ruke nesvesno trljaš drvena vlakna stola. Nažvrljala sam crtež tvog palca sa okrzanim noktom i zacepljenom zanokticom. I sad mi je negde ta sveska – u kutiji punoj humanističke literature i istorije savremenih civilizacija. Sigurna sam da je tamo.

ii

NIKAD NEĆU ZABORAVITI ŠTA SMO IZGOVORILI KAD SMO izašli iz Filozofskog zdanja; iako same reči nisu bile ništa posebno, naš razgovor mi se urezao u sećanje kao sastavni deo tog dana. Pošli smo niz stepenice zajedno. Ne baš doslovno zajedno, nego naporedo. Vazduh je bio čist, nebo plavo – a sve se promenilo. Samo što to još nismo znali.

Ljudi su svud oko nas upadali jedni drugima u reč:

„Kule bliznakinje su se srušile!“

„Otkazana su predavanja!“

„Hoću da dam krv. Da li znate gde mogu da dam krv?“

Okrenula sam se ka tebi. „Šta se ovo dešava?“

„Stanujem u Istočnom bloku“, rekao si ti i pokazao ka studentskom domu. „Hajdemo da saznamo. Ti si Lusi, je li tako? Gde stanuješ?“

„U Hoganu“, odgovorila sam. „I da, Lusi.“

„Drago mi je, Lusi, ja sam Gejbrijel.“ Pružio si ruku. Usred svega toga, prihvatila sam je i pogledala pritom u tebe. Jamica

se opet pojavila. Oči su ti sjale plavetno. Tad sam pomislila, prvi put: *Divan je.*

Pošli smo u tvoj stan i seli da gledamo televiziju s tvojim cimerima Adamom, Skotom i Džastinom. Na ekranu su ljudska tela ponirala sa zgrada, pocrnela brda ruševina slala su dimne signale u nebo, a Kule su se stalno iznova rušile. Takvo razaranje nas je okamenilo. Zurili smo u slike, ne uspevaajući da izmirimo njihove priče s našom stvarnošću. Činjenica da se to događa u našem gradu, na jedanaest kilometara odatle gde mi sedimo, i da su to ljudi – prava ljudska bića – još nam nije dopirala do mozga. Makar meni nije. Sve je delovalo strahovito daleko.

Mobilni telefoni nisu nam radili. Morao si da pozoveš sa fiksnog telefona mamu u Arizoni da bi joj rekao da si dobro. Ja sam pak pozvala svoje roditelje u Konektikatu, a oni su hteli da dođem kući. Znali su nekog kom ćerka radi u Svetskom trgovinskom centru, a još niko nije imao o njoj vesti. Nekog drugog čija je rođaka imala zakazan poslovni doručak u *Prozoru na svet*.

„Bezbednije je izvan Menhetna“, rekao je moj otac. „Šta ako puste antraks? Ili primene neko drugo biološko oružje. Nervni gas.“

Odgovorila sam tati da ne radi podzemna železnica. Verovatno ne idu ni obični vozovi.

„Doći ću po tebe“, kazao je. „Odmah uskačem u kola.“

„Biće sve u redu“, rekla sam. „Ovde sam s nekim društvom. Dobro smo. Zvaću te kasnije opet.“ I dalje ništa nije delovalo stvarno.

„Znate šta?“, izgovorio je Skot kad sam spustila slušalicu. „Da sam ja teroristička organizacija, gađao bih nas bombom.“

„Šta lupetaš?“, rekao je Adam. On je čekao vesti o svojoj sestri, koji je radio u njujorškoj policiji.

„Hoću da kažem, ako se akademski razmišlja o tome...“, nastavio je Skot, ali dalje od toga nije odmakao.

„Začepi“, odrezao je Džastin. „Ozbiljno, Skote. Nije trenutak.“

„Možda bi trebalo da krenem“, obratila sam se tad ja tebi. Nisam te baš poznavala. Samo što sam se upoznala s tvojim drugovima. „Cimerke mi se verovatno pitaju gde sam.“

„Javi im se“, odgovorio si pružajući mi opet telefon. „I kaži im da ideš na krov Vinovog doma. Kaži im da mogu tamo da se nađu s tobom ako želiš.“

„Kuda idem?“

„Sa mnom“, rekao si i prošao odsutno prstima duž moje pletenice. Bio je to prislan gest, od onakvih kakvi su dopustivi tek nakon probijanja svih barijera ličnog prostora. Kao da jedeš iz nečijeg tanjira bez pitanja. I potpuno iznenadno, osetila sam povezanost s tobom, kao da tvoja ruka na mojoj kosi znači nešto više od dokonih, nervoznih prstiju.

Razmišljala sam o tom trenutku, godinama potom, kad sam odlučila da doniram kosu, pa mi je frizerka pružila moju pletenicu umotanu u najlon, naizgled još tamnije smeđu nego inače. Iako si tad bio preko pola sveta, imala sam utisak da te izdajem, kao da presecam sponu između nas.

Ali tada, tog dana, nakon što si mi dodirnuo kosu, shvatio si šta si uradio, pa si pustio ruku da ti padne u krilo. Ponovo si mi se osmehnuo, ali ovoga puta ne i očima.

Slegla sam ramenima. „Važi“, rekla sam.

Činilo se da svet puca u komade, kao da smo prošli kroz razbijeno ogledalo i ušli u razlomljeni prostor u njemu, gde ništa nema logike, gde su nam štitovi spušteni, zidovi srušeni. U tom prostoru nije bilo nikakvog razloga da kažem ne.

iii

POPELI SMO SE LIFTOM DO JEDANAESTOG SPRATA VINOVOG doma, a onda si otvorio prozor na kraju hodnika. „Neko mi je ovo pokazao još na drugoj godini“, rekao si. „Najneverovatnija panorama Njujorka koju ćeš ikada videti.“

Izašli smo kroz prozor, na krov, i tu mi se presekao dah. Sa južnog vrška Menhetna kuljao je dim. Čitavo nebo je zadobijalo sivu boju, grad pod pokrovom pepela.

„O, bože“, izustila sam. Oči su mi se napunile suzama. Zamislila sam ono što je nekada bilo tu. Videla negativ u prostoru gde su dotad stajale Kule. Konačno me je tresnulo. „U tim zgradama su bili ljudi.“

Tvoja ruka je napipala moju ruku i uhvatila je.

Stajali smo tako i zurili u ishod razaranja, dok su nam se suze slivale niz obraze, koliko dugo, ne znam. Sigurno je kraj nas bilo i drugih, ali ne mogu da ih dozovem u sećanje. Samo tebe. I tu sliku dima. Urezala mi se u mozak.

„Šta će sad biti?“, konačno sam prošaputala. Tek kad sam videla, shvatila sam razmere napada. „Šta dalje?“

Pogledao si u mene, a naše oči, i dalje mokre od suza, sastale su se sa onim magnetizmom koji ne primećuje okolni svet. Ruka ti je kliznula oko mog struka, a ja sam se propela na prste da se na pola puta susretnem s tvojim usnama. Stisli smo se telom uz telo, kao da će nas to zaštititi od svega što dolazi potom. Kao da ću biti bezbedna jedino ako mi usne ostanu na tvojim usnama. Tog trenutka kad se tvoje telo obavilo oko mog, eto kako sam se osećala – bezbedno, obgrljeno snagom i toplotom tvojih ruku. Mišići su ti treperili pod mojim dlanovima, zagnjurila sam prste u tvoju kosu. Obmotao si moju pletenicu oko šake, povukao je i zabacio mi glavu. I zaboravila sam na svet. U tom trenutku postojao si samo ti.

Godinama me je grizla savest zbog toga. Grizla me je zato što smo se prvi put poljubili dok je grad goreo, grizla zato što sam u tom času uspela da zaboravim na sve drugo osim na tebe. Ali posle ću saznati da nisam bila jedina. Ljudi su mi šapatom pripovedali da su tog dana vodili ljubav. Da su napravili dete. Da su se verili. Da su prvi put rekli *Volim te*. Ima u smrti nečeg što u ljudima budi želju za životom. Mi smo tog dana želeli da živimo i ne krivim nas zbog toga. Više ne.

Kad smo se rastavili da bismo prodisali, prislonila sam glavu uz tvoje grudi. Osluškivala sam ti srce i umirivalo me je njegovo ravnomerno kucanje.

Da li je kucanje moga srca umirivalo tebe? Umiruje li ga i sad?

iv

VRATILI SMO SE U TVOJ DOM ZATO ŠTO SI MI OBEĆAO RUČAK. Hoćeš opet na krov sa foto-aparatom kad budemo jeli, tako si mi rekao, da snimiš neku sliku.

„Za *Spektejtor*?“, upitala sam.

„Novine?“, kazao si. „Ma ne. Za sebe.“

U kuhinji mi je privukla pažnju gomila tvojih fotografija – crno-belih, snimanih po čitavom krugu univerziteta. Bile su predivne, čudnovate, okupane svetlom. Prizori toliko uveličani da je svakodnevni predmet izgledao kao savremena umetnost.

„Odakle je ova?“, upitala sam. Razgledajući je malo duže, shvatila sam da je to krupan snimak ptičjeg gnezda, postavljenog nečim što je ličilo na novine i časopise, i nečijim radom za čas francuske književnosti.

„O, ta je bila čudo“, odgovorio si. „Džesika Čo – poznaješ je? ona što peva a kapela? devojka Dejvida Blama? – rekla mi je za to gnezdo koje se vidi sa njenog prozora i u kom je završio ugrađen nečiji domaći zadatak. I otišao sam da

---

izvidim. Morao sam da visim preko prozora da bih ovo snimio. Džes je tražila od Dejva da me drži za noge zato što se bojala da ću pasti. Ali snimio sam.“

Nakon te priče drugačije sam te posmatrala. Postao si odvažan, hrabar, posvećen lovu na umetnost. Kada se sad osvrnem, nagađam da si i hteo to da pomislim. Trudio si se da me impresioniraš, ali to tad nisam shvatala. Samo sam mislila: *O!* Mislila sam: *Divan je*. Ali i tad i za sve vreme našeg poznanstva, tačno je bilo da lepotu svuda pronalaziš. Da primećuješ ono što drugi ljudi ne primećuju. To je nešto čemu sam se uvek divila kod tebe.

„Time želiš da se baviš?“, upitala sam, pokazujući ka slikama.

Odmahnuo si glavom. „Samo iz rasonode“, rekao si. „Mama mi je umetnica. Treba da vidiš šta tek ona ume, one njene božanstvene džinovske apstrakcije, ali za život zarađuje od malih formata za turiste, sa zalascima sunca u Arizoni. Ne želim takav život, da stvaram ono što se prodaje.“

Naslonila sam se na kuhinjsku radnu površinu i krenula da razgledam i ostale fotografije. Rđa koja prodire u kamenu klupu, ispucale žilice mermera, korozija na metalnoj ogradi. Lepota gde nisam ni pomišljala da je može biti. „Je li ti i tata umetnik?“, upitala sam.

Lice ti se zatvorilo. Videla sam to, kao kad ti se ispred nosa zalupe vrata. „Ne“, odgovorio si. „Nije.“

Zabasala sam u minsko polje za koje nisam ni znala da postoji. Rešila sam da to privremeno ostavim ad akta – tek sam razotkrivala tvoj predeo. Već sam se nadala da ću taj teren dobro upoznati, da ću naučiti da se i žmureći snalazim u njemu.

Ćutao si. Ćutala sam. U pozadini je televizor i dalje treštao i čula sam voditelje kako pričaju o Pentagonu i avionu

što se srušio u Pensilvaniji. Ponovo me je zapljusnuo užas situacije. Spustila sam tvoje fotografije. Delovalo mi je bolešno da se u tom trenutku fokusiram na lepotu. Ali kada sad bolje promislim, možda je upravo to i bio ispravan postupak.

„Zar nisi rekao da ćemo na ručak?“, upitala sam iako nisam bila gladna, iako mi se prevrtao želudac od onih slika što su proletale televizijskim ekranom.

Otvorila su se vrata u dubini tvojih očiju. „Jesam rekao“, potvrdio si i klimnuo glavom.

Imao si samo sastojke za načose. I tako sam mehanički iseckala paradajz i otvorila konzervu pasulja zardalim otvaračem za konzerve, a ti si za to vreme ređao tortilja-čips u jednu od onih aluminijumskih posuda za jednokratnu upotrebu i rendao sir u okrnjenu činiju za pahuljice s mlekom.

„A ti?“, upitao si kao da nam razgovor nije iskliznuo iz šina.

„Mm?“ Utisnula sam poklopac konzerve u pasulj da bih mogla da ga izvučem.

„Jesi li umetnica ti?“

Spustila sam metalni disk na radnu površinu. „Ne“, rekla sam. „Moje najkreativnije delo jesu priče koje pišem za cimerke.“

„O čemu?“, upitao si glave nakošene u stranu.

Oborila sam pogled da me ne bi video kako crvenim. „Ovo je blamaža“, odgovorila sam, „ali priče su o patuljastom prasetu po imenu Hamilton koje slučajno biva primljeno na koledž za zečeve.“

Iznenadađeno si se zasmejao. „Hamilton. Prase“, izgovorio si. „Kapiram. Zanimljivo.“

„Hvala“, kazala sam i opet digla pogled ka tebi.

„Dakle, time želiš da se baviš posle diplomskog?“ Bio si se pružio da uzmeš teglu sa salsom i upravo si kuckao njenim poklopcem o radnu površinu da bi ušao vazduh.

Odmahnula sam glavom. „Mislim da i nema baš nekog velikog tržišta za priče o Prasetu Hamiltonu. Pomišljam da uđem u reklamnu industriju, ali sad kad sam to izgovorila, zvuči glupo.“

„Zašto glupo?“, upitao si i obrnuo poklopac uz tih prasak.

Pogledala sam u televizor. „Da li ono išta znači? Reklamiranje? Da mi je poslednji dan na ovom svetu i da sam provela čitav zreli život smišljajući kampanje kojima ću ljudima prodavati... rendani sir... ili čips za načose... da li bih imala utisak da sam pametno proživela svoj vek?“

Gricnuo si se za usnu. Oči su ti govorile: *Razmišljam o tome*. Naučila sam još malčice o tvojoj topografiji. Možda si i ti naučio malčice o mojoj. „Šta znači valjano proživljen vek?“, upitao si.

„To i pokušavam da dokučim“, kazala sam, a misli su mi se vrtložile dok sam to govorila. „Mislim da možda ima neke veze s time da li si ostavio trag – u pozitivnom smislu. Da li je svet posle tebe za trun bolji nego što je bio kad si ga zatekao.“ I sad verujem u to, Gejbe. Čitavog života stremila sam ka tome – a mislim da si stremio i ti.

Tad sam videla da je nešto procvetalo na tvom licu. Nisam bila sigurna šta znači. Još nisam bila dovoljno naučila o tebi. Ali sad znam taj pogled. On znači da perspektive u tvojoj glavi menjaju položaj.

Zamočio si čips u salsu i pružio mi ga.

„Griz?“, upitao si.

Skrckala sam ga dopola, a ti si ostatak ubacio sebi u usta. Oči su ti pratile ravni mog lica i putovale mi niz čitavo telo. Osećala sam da me ispituješ iz različitih uglova i tačaka. Potom si mi očešao obraz jagodicama prstiju, pa smo se opet poljubili; ovog puta si imao ukus soli i ljute papričice.

Kad mi je bilo pet ili šest godina, crtala sam po zidu spavaće sobe crvenom voštanom bojicom. Mislim da ti tu priču nikad nisam ispričala. U svakom slučaju, dok sam crtala srca i drveće, sunca, mesece i oblake, znala sam da radim nešto što ne bih smela. Osećala sam to negde u samoj utrobi. Ali nisam mogla da se uzdržim – strahovito sam želela to da uradim. Soba mi je bila uređena u ružičastoj i žutoj boji, ali moja najdraža bila je crvena. I htela sam da mi soba bude crvena. Bilo mi je *potrebno* da mi soba bude crvena. Crtanje po zidu ostavljalo je utisak nečeg potpuno opravdanog i istovremeno apsolutno nedozvoljenog.

Eto kako sam se osećala onog dana kad sam te upoznala. Poljubac s tobom usred tragedije i smrti ostavljao je utisak nečeg potpuno opravdanog i istovremeno apsolutno nedozvoljenog. Ali ja sam se usredsredila na onaj deo koji je delovao opravdano, kako uvek i radim.

ZAVUKLA SAM RUKU u zadnji džep tvojih farmerki, a ti si zavukao svoju šaku u zadnji džep mojih. Privukli smo jedno drugo. Zazvonio ti je telefon u sobi, ali nisi ga zarezivao. Potom je zazvonio telefon u Skotovoj sobi.

Posle nekoliko sekundi, u kuhinju je ušao Skot i nakašljao se. Razdvojili smo se i okrenuli se prema njemu. „Traži te Stefani, Gejbe“, izgovorio je. „Prebacio sam je na čekanje.“

„Stefani?“, upitala sam.

„Niko“, odgovorio si u istom trenutku kad je Skot rekao: „Njegova bivša.“

„Plače, brate“, obratio se Skot tebi.

Izgledao si razapeto, oči su ti prešle sa Skota na mene, pa opet na njega. „Hoćeš da joj kažeš da ću je pozvati za neki minut?“, upitao si ga.

Skot je klimnuo glavom i izašao, a onda si me ščepao za ruku, prepleo sa mnom prste. Oči su nam se susrele kao ono na krovu, i nisam mogla da odvratim pogled. Srce mi je ubrzalo. „Lusi“, izgovorio si, nekako natopivši moje ime žudnjom. „Znam da si ovde i znam da sad to izgleda malo čudno, ali moram da proverim da li je sve u redu kod nje. Bili smo zajedno čitave prošle školske godine i raskinuli smo koliko prošlog meseca. Ovaj dan...“

„Kapiram“, rekla sam. I začudo, zbog toga si mi se još više dopao, što i dalje vodiš brigu o Stefani iako se više ne zabavljaš s njom. „Ionako treba da se vratim svojim cimerkama“, dodala sam, premda mi se nije išlo. „Hvala ti na...“ Započela sam tu rečenicu ne znajući kako da je završim, a onda sam otkrila da to i ne umem.

Stegao si mi prste. „Hvala ti što si ovom danu podarila još nešto“, rekao si. „Lusi. Lus. *Luz* je svetlo na španskom, je li tako?“ Začutao si. Klimnula sam glavom. „Dakle, hvala ti što si jedan mračan dan ispunila svetlom.“

Pretočio si u reči to osećanje koje nisam umela da izrazim. „I ti si učinio isto za mene“, kazala sam. „Hvala ti.“

Opet smo se poljubili i teško mi je bilo da se otrgnem od tebe. Užasno je teško bilo otići.

„Zvaću te kasnije“, rekao si. „Naći ću te u imeniku. Izvini zbog načosa.“

„Samo se ti čuvaj“, odgovorila sam ja. „Načose možemo da jedemo i neki drugi put.“

„Lep predlog“, kazao si.

I tako sam otišla, pitajući se da li je moguće da jedan od najjezivijih dana koje sam ikada doživela nekako sadrži i zlatno zrnce lepote.

JESI ME POZVAO posle nekoliko sati, samo što nisam takav razgovor očekivala. Kazao si kako ti je krivo, neopisivo krivo, ali ti i Stefani opet ste zajedno. Nema joj najstarijeg brata – radio je u Svetskom trgovinskom centru 1 – i potreban si joj. Kazao si kako se nadaš da razumem i opet mi zahvalio što sam unela svetlo u tako strašno popodne. Kazao si kako ti mnogo znači što sam bila tu. I opet si se izvinio.

Nije trebalo da se osećam smrvljeno, no tako sam se osećala.

Nisam progovorila s tobom do kraja jesenjeg semestra. A ni do kraja prolećnog semestra. Promenila sam mesto na Krejmerovim predavanjima kako ne bih morala da sedim do tebe. Ali slušala sam te svaki put kad govoriš o tome kako sagledavaš lepotu u Šekspirovom jeziku i pesničkim slikama – čak i u najružnijim scenama.

„Vaj!“, čitao si naglas, „crvena reka tople krvi, kao / žuboreći izvor vetrom uzburkan, / diže se i spušta međ ružičnim usnama.“* A ja sam samo uspevala da razmišljam o *tvojim* usnama i o tome kakve su bile dok su se upijale u moje usne.

Pokušavala sam da istisnem iz sećanja onaj dan, ali to je bilo nemoguće. Nisam mogla da zaboravim šta se dogodilo Njujorku, Americi, ljudima u Kulama. I nisam mogla da zaboravim šta se dogodilo između nas. Čak i sada, kad god neko upita: „Jesi li bila u Njujorku kad su se kule srušile?“ ili: „Gde si bila tog dana?“ ili: „Kako je bilo tamo?“, prvo na šta pomislim jesi ti.

* * *

---

* Šekspir, *Tit Andronik*, prevod Živojina Simića i Sime Pandurovića. (Prim. prev.)

POSTOJE TRENUCI KOJI menjaju putanju čovekovog života. Za bezbroj nas koji smo tad živeli u Njujorku taj trenutak je bio 11. septembar. Sve što sam uradila tog dana bilo bi važno, bilo bi vatrom urezano u moj mozak i kao žig utisnuto u srce. Ne znam zašto sam te upoznala tog dana, ali zato znam da si zahvaljujući tome postao sastavni deo moje lične istorije za sva vremena.

V

BIO JE MAJ I SAMO ŠTO SMO DIPLOMIRALI. VRATILI SMO KAPE i toge, razmenili ih za diplome ispisane na latinskom, sa krasnopisno urađenim imenima, ime, drugo ime, prezime. Ušla sam u *Mond* sa svojima – majkom, ocem, bratom Džejsonom, jednim dedom, jednom babom i jednim ujakom. Dodelili su nam mesto do jedne druge porodice, mnogo manje porodice – tvoje.

Digao si pogled dok smo prolazili jedno po jedno i pružio ruku, dotakavši me po mišici. „Lusi!“, izgovorio si. „Čestitam.“

Uzdrhtala sam. I posle tolikih meseci, eto šta mi je uradio dodir tvoje kože, ali ipak sam uspela da uzvratim: „I ja tebi.“

„Šta dalje planiraš?“, upitao si. „Ostaješ li u gradu?“

Klimnula sam glavom. „Dobila sam posao u programskom razvoju u jednoj novoj televizijskoj produkcijskoj kući – emisije za decu.“ Nisam uspela da se uzdržim od osmeha od uva do uva. Za taj posao sam navijala duže od dva meseca dok nije postao moj. Posao o kakvom sam počela da razmišljam ubrzo po rušenju Kula, nakon što sam priznala sebi da želim

da se bavim nečim sadržajnijim nego što su reklame. Posao koji može da utiče na nove generacije i ima potencijala da menja budućnost.

„Dečje emisije?“ rekao si, a na usnama ti je zaigrao osmeh. „Kao *Alvin i veverice*? Hoće li da imaju one piskave glasiće?“

„Ne baš“, odgovorila sam i malčice se nasmejala, poželejši da ti kažem da me je tamo i odveo onaj naš razgovor, da mi je neizmerno značio onaj zajednički trenutak u tvojoj kuhinji. „A ti?“

„*Mekinsi*“, kazao si. „Konsalting. Kod mene ništa od veverica.“

Iznenadila sam se. Nisam to očekivala, posle našeg razgovora, posle tvojih analiza na Krejmerovim predavanjima.

Ali samo sam rekla: „Sjajno. Čestitam na poslu. Možda ćemo se nekad i sresti negde u gradu.“

„To bi bilo lepo“, odgovorio si.

A ja sam prošla i sela za sto sa svojimima.

„Koja je to?“, čula sam kako neko pita. Pogledala sam. Pored tebe je sedela devojka duge kose boje žita, gotovo do pola leđa, a ruka joj je počivala na tvojoj butini. Takoreći je nisam ni primetila, toliko sam bila usredsređena na tebe.

„Ma jedna devojka koju znam sa predavanja, Stefani“, čula sam te kako odgovaraš. A samo to sam, naravno, i bila. Ali zbog nečeg me je zapeklo.

vi

NJUJORK JE ČUDNOVAT GRAD. MOŽEŠ U NJEMU ŽIVETI godinama a da nikad ne vidiš prvog suseda, a sa druge strane, možeš da naletiš na najboljeg druga dok idući na posao ulaziš u podzemni voz. Sudbina nasuprot slobodnoj volji. Možda oboje.

Bio je mart, bezmalo punih godinu dana od diplomskog, i Njujork nas je progutao. Stanovala sam sa Kejt na Gornjem Ist Sajdu u onom ogromnom stanu što je nekad pripadao njenom dedi i babi. O tome smo ona i ja pričale još otkako smo prešle u više razrede. Naši detinji snovi postali su stvarnost.

Imala sam iza sebe šestomesečnu kombinaciju s kolegom, nekoliko šema na jednu noć i šačicu sudara s muškarcima koje sam procenila kao nedovoljno pametne, ili nedovoljno lepe, ili nedovoljno zanimljive, mada naknadno zaključujem da verovatno nisu imali nikakvu posebnu manu. U stvari, da sam tad upoznala Darena, možda bih i o njemu isto mislila.

Bez neprekidno prisutnog podsetnika u vidu Filozofskog zdanja ili studentskog doma u Istočnom bloku, prestala sam

da razmišljam o tebi – uglavnom. Nismo se videli blizu godinu dana. Ali jesi mi se vraćao u sećanje kad na poslu prelećem raskadriranje sa šefom, kad analiziramo epizode fokusirane na probleme prihvatanja i poštovanja. Tad bih pomislila na tvoju kuhinju i bilo bi mi lepo na duši što sam donela tu odluku.

Brzo se dokotrljao i četvrtak, 20. mart, kad ću napuniti dvadeset tri godine. Za vikend sam bila planirala žurku, ali dve najbliže drugarice sa posla, Scenarijska Aleksis i Umetnička Džulija, kako ćeš ih kasnije prozvati, insistirale su na tome da na sam moj rođendan izađemo na piće.

Sve tri smo te zime bile opsednute lokalom *Lica i imena* zbog kamina i troseda. Temperatura je lebdela oko plus četiri, ali smatrale smo da bi u baru mogli i da uključe kamin ako zatražimo. Počesto smo tamo zalazile poslednjih meseci, pa smo bile simpatične šankerici.

Džulija mi je napravila papirnu rođendansku krunu i zatevala je da je stavim, a Aleksis je za sve nas naručila martini s likerom od jabuke. Sedele smo na trosedu ispred vatre i pre svakom gutljaja smišljale čemu da nazdravimo.

„Živeli rođendani!“, započela je Aleksis.

„Živela Lusi!“, rekla je Džulija.

„Živele drugarice!“, dodala sam ja.

A ovo se srozalo u: „Živela foto-kopirka ako se danas ne bude zaglavila!“, „Živeli šefovi koji zbog bolesti ne dolaze na posao!“, „Živelo grebanje za besplatne ručkove posle fenserajskih sastanaka!“, „Živeli barovi s kaminima!“, „Živeo martini s jabukom!“

Konobarica je došla do našeg troseda s poslužavnikom na kom su bila još tri martinija.

„O, nismo mi naručile“, rekla je Džulija.

Konobarica se osmehnula. „Imate tajnog obožavaoca, devojke.“ Pokazala je glavom ka šanku.

Tamo si bio ti.

Načas sam pomislila da haluciniram.

Malčice si mahnuo.

„Rekao mi je da poželim Lusi srećan rođendan.“

Aleksis je samo zinula. „Ti ga *poznaješ?*“, upitala je. „Kakvo parče!“ A onda je uzela jedan od novopristiglih martinija, koje je konobarica u međuvremenu spustila na sto ispred nas. „Živeli lepi momci po barovima koji ti znaju ime i šalju besplatno piće!“, nazdravila je. Pošto smo sve tri otpile po gutljaj, dodala je: „Idi i zahvali mu, slavljenice.“

Spustila sam martini, ali sam se predomislila i ponela ga kad sam pošla ka tebi, tek pomalo klekajući na visokim stiklama.

„Hvala“, rekla sam i prisela na stolicu levo od tebe.

„Srećan rođendan“, odgovorio si. „Lepa kruna.“

Nasmejala sam se i smakla je. „Možda bi tebi lepše stajala“, kazala sam. „Hoćeš da je probaš?“

Probao si je, gnječeći kovrdže hartijom.

„Zanosno“, rekla sam.

Osmehnuo si se i spustio krunu na šank ispred nas.

„Umalo da te ne prepoznam“, kazao si. „Uradila si nešto novo s kosom.“

„Šiške“, odgovorila sam i sklonila ih u stranu.

Zapiljio si se u mene kao onda u kuhinji, sagledavajući me iz svih uglova. „Divna i sa šiškama i bez šiški.“ Malčice si zaplitaio jezikom, pa sam shvatila da si čak pijaniji nego ja. A to me je nateralo da se upitam zašto si sam, nalizan u sedam sati četvrtkom predveče.

„Kako si?“, upitala sam. „Je li sve kako treba?“

Nalaktio si se na bar, pa navalio obraz na dlan. „Ne znam“, rekao si. „Stefani i ja smo opet raskinuli. Mrzim svoj posao. A Sjedinjene Države su napale Irak. Svaki put kad te vidim, svet se raspada.“

Nisam znala kako da odgovorim na ovo, na tu informaciju o Stefani ili na tvoju izjavu da se svet raspada, pa sam otpila još jedan gutljaj martinija.

Produžio si. „Možda je vaseljena znala da večeras moram da te nađem. Ti si kao... Pegaz.“

„Ja sam krilati konj, kao u *Ilijadi*?“, upitala sam te. „Mužjak konja s krilima?“

„Ne“, odgovorio si. „Definitivno si ženka.“

Osmehnula sam se. Produžio si da pričaš.

„Ali Belerofont nikad ne bi pobedio Himeru bez Pegaza. S Pegazom je bio jači“, rekao si. „Mogao je da uzleti iznad svega – svakog bola, svake pozlede. I postao je veliki junak.“

Ja taj mit nisam doživljavala na isti način. Čitala sam ga kao pripovest o timskom radu, o saradnji i partnerstvu; uvek mi se dopadalo što Pegaz mora Belerofontu najpre da dozvoli da ga zajaše. Ali shvatila sam da ti je to tvoje tumačenje važno. „E pa, valjda bi trebalo da kažem hvala na komplimentu. Mada bi mi možda bilo draže poređenje sa Atinom. Herom. Čak i sa Gorgonom.“

Krajičci usana su ti se izvili naviše. „Nisi Gorgona. Nemaš zmije na glavi.“

Dotakla sam se po kosi. „Nisi ti video kako izgledam u rano jutro“, kazala sam.

„Jesam li ti rekao nekad da mi je krivo?“, upitao si. „Zbog onog što se desilo. S nama. Nije mi žao što sam te poljubio, hoću da kažem. Ali“ – slegao si ramenima – „krivo mi je zbog onog što se desilo posle. Pokušavao sam da postupim kako je ispravno. Prema Stefani. Život je...“

„Komplikovan“, završila sam umesto tebe. „Sve je u redu. To je sad zauvek prošlost. I jesi rekao da ti je krivo. Dvaput.“

„Još razmišljam o tebi, Lusi“, kazao si gledajući u praznu čašu za viski. Zapitala sam se koliko li si ih popio. „Razmišljam

---

o onoj račvi na putu, šta bi se desilo da sam drugačije skrenuo na njoj. Dva puta što se razilaze.“

Sad bih se nasmejala što nas nazivaš putem, ali tad je to delovalo strašno romantično, što mi citiraš Roberta Frosta.

Pogledala sam u Aleksis i Džuliju. Posmatrale su nas i pile martini. *Sve pod kontrolom?*, nemušto je izgovorila Džulija. Klimnula sam glavom. Lupnula je po ručnom satu i slegla ramenima. Slegla sam ramenima i ja. Klimnula je glavom.

Pogledala sam u tebe. Božanstvenog, ranjivog, željnog mene. Moj rođendanski poklon od vaseljene, možda.

„S putevima je stvar u tome“, rekla sam, „što ponekad opet nabasaš na isto mesto. Ponekad ti se ukaže još jedna prilika da prođeš istom stazom.“

Bože, kako smo bili smotani. Ili možda naprosto mladi. Strahovito, strahovito mladi.

Pogledao si u mene, tada, pravo u mene, zacakljenim ali i dalje magnetskim plavim očima. „Poljubiću te“, izgovorio si naginjući se ka meni. A onda si me i poljubio i bilo je kao da mi se ostvarila rođendanska želja.

„Hoćeš li sa mnom u moj stan večeras, Lusi?, upitao si zadevajući mi neposlušni pramen kose za uvo. „Ne želim kući sam.“

Videla sam ti u očima tu tugu, tu samoću. I poželela da nešto popravim, da ti budem melem, zavoj, protivotrov. Oduvek sam želela da rešavam tvoje muke. I dalje to želim. To je moja Ahilova peta. Ili možda moje seme nara. Kao Persefonu, uporno me vuče natrag.

Prinela sam tvoje prste usnama i poljubila ih. „Da“, rekla sam, „hoću.“

vii

NEŠTO KASNIJE SMO LEŽALI U TVOME KREKETU, TELA obasjanih samo gradskim svetlima što su se probijala oko roletni. Ti si bio spoljašnja kašika, tvoja ruka se obavijala oko mene, šaka počivala na mom golom trbuhu. Bili smo umorni, nasićeni i još pomalo pijani.

„Želim da dam otkaz na poslu“, šapnuo si, kao da je u tami bezbedno da to naglas kažeš.

„Važi“, odgovorila sam šapatom, sneno. „Možeš da daš otkaz na poslu.“

Gladio si me palcem duž donje strane dojke.

„Želim da radim nešto sadržajno“, kazao si, grejući mi dahom vrat. „Kao ono o čemu si ti pričala.“

„Aha“, odgovorila sam, napola zaspala.

„Ali tad to nisam skapirao.“

„Šta nisi skapirao?“, promumlala sam.

„Nije samo stvar u pronalaženju lepote“, produžio si, držeći me budnu svojim rečima. „Želim da fotografišem sve to – sreću, tugu, radost, razaranje. Želim da svojim foto-aparatom

---

pripovedam priče. Ti to razumeš, jelda, Lusi? Stefani nije razumela. Ali bila si tu ti. Ti znaš koliko to menja pogled na svet.“

Obrnula sam se tako da smo se našli licem u lice, pa te nežno poljubila. „Naravno da razumem“, šapnula sam pre no što me je san povukao u svoje dubine.

Ali nisam istinski shvatala na šta misliš niti koliko će te daleko to odvesti. Da će te odvesti do ovog mesta, ovog trenutka. Bila sam pijana, i umorna, i konačno u tvom naručju, onako kako sam bezbroj puta zamišljala. Potvrdila bih sve što bi me u tom trenutku upitao.

viii

JESI DAO OTKAZ, RAZUME SE, DA BI SE UPISAO NA ČASOVE fotografije. I nastavili smo da se viđamo, a naša fizička veza postajala je sve jača što smo više vremena provodili zajedno, nalazeći utehu, nadu, snagu u međusobnom zagrljaju. Svlačili smo se u restoranskim toaletima jer nismo mogli da izdržimo dok ne stignemo kući. Mrvili smo jedno drugo uz bokove zgrada, cigle su nam se zarivale u plećke dok nam se usne spajaju. Priređivali smo piknike u parku, noseći čak i flaše od jabukovog soka napunjene belim vinom, pa onda ležali zajedno, udišući miris zemlje, sveže pokošene trave, ja tvoj, ti moj.

„Htela bih da znam nešto više o tvom ocu“, rekla sam nekoliko meseci nakon tog ponovnog susreta, otvorenih očiju zagazivši u minsko polje, voljna da se izložim opasnosti od eksplozije.

„Nema tu mnogo šta da se priča“, uzvratio si, pomerivši se tako da mi je glava sad ležala na tvojim grudima umesto

na mišici. Glas ti je i dalje bio vedar, ali osetila sam kako ti se mišići napinju. „On je jedan kreten.“

„U kom smislu kreten?“, upitala sam okrenuvši se da mogu da te obgrlim rukom preko stomaka, čvršće te stegavši. Ponekad mi se javljao taj osećaj da nikada nećemo biti dovoljno blizu. Želela sam da ti se uvučem pod kožu, u misli, da znam sve što se o tebi može znati.

„Moj otac je bio... nepredvidljiv“, polako si izgovorio, kao da biraš tu reč s najvećom brižljivošću. „Čim sam dovoljno odrastao, branio sam mamu.“

Odigla sam glavu sa tvojih grudi i zagledala se u tebe. Nisam bila sigurna šta da kažem, koliko treba da pitam. Želela sam da znam šta je po tvojoj definiciji „dovoljno odrastao“. Četiri godine? Deset? Trinaest?

„O, Gejbe“, samo sam to uspela da smislim. Izvini što nisam rekla nešto više.

„On i mama su se upoznali na likovnoj akademiji. Pričala je da je bio izvanredan vajar, ali ja nikad nisam video nijedno njegovo delo.“ Progutao si pljuvačku. „Sve je polupao – do poslednjeg svog rada – neposredno nakon mog rođenja. Želeo je da dizajnira spomenike, džinovske instalacije. Ali niko ništa nije naručivao od njega, niko nije kupovao njegovu umetnost.“

Okrenuo si se i pogledao u mene. „Znam da mu je moralo biti teško. Ne mogu da zamislim...“ A onda si zavrteo glavom. „Digao je ruke“, nastavio si. „Pokušao je da otvori galeriju. Ali nije bio baš stvoren za poslovanje. Niti za prodaju. Neprestano je bio ljut, promenljiv. Nisam... nisam shvatao šta mu je uradilo to odustajanje. Kakvu je moć imalo. Jednom je krenuo nožem na majčino platno – na sliku na kojoj je mesecima radila – zato što joj je govorio kako mora umesto toga da ulaže vreme u slikanje sunčevih zalazaka.

Plakala je kao da joj je izbo nožem telo, ne tek umetničko delo. Tad je i otišao.“

Zavukla sam prste u tvoju šaku i snažno je stegla. „Koliko si imao godina?“

„Devet“, izgovorio si tihim glasom. „Pozvao sam policajce.“

Moje detinjstvo je bilo potpuno drugačije od tvog, krajnje idilično detinjstvo konektikatskog predgrađa. Nisam bila sigurna kako da reagujem. Da taj razgovor vodimo sada, pokazala bih da razumem bol – i njegov i tvoj. Rekla bih da je tvoj otac očigledno proživljavao teške trenutke, da se borio s demonima, da mi je žao što su njegovi demoni postali tvoji. Jer i jesu, zar ne? Toliki deo života proživeo si u odgovor na njegov život, u nastojanju da ne postaneš on, da si završio u borbi i protiv svojih i protiv njegovih demona.

Ali tog dana nisam mogla dovoljno brzo da obradim to što govoriš, a samo sam htela da te utešim. Udahnuvši vazduh, kazala sam: „Postupio si ispravno.“

„Znam“, odgovorio si ti. Oči su ti bile nemilosrdne. „Nikad neću biti kao on. Nikad te neću tako povrediti. Nikad se neću ponašati kao da su tvoji snovi sporedni.“

„Neću ni ja. Ni ja se nikad neću ponašati kao da su tvoji snovi sporedni, Gejbe“, rekla sam, ponovo ti položivši glavu na grudi i ljubeći te kroz majicu ne bih li ti tako prenela dubinu svoga poštovanja i saosećanja.

„Znam da nećeš.“ Pomilovao si me po kosi. „I to je jedna od mnogih, mnogih osobina koje volim kod tebe.“

Sela sam, tako da sam te opet gledala.

„Volim te, Lus“, kazao si.

Prvi put si mi to tad rekao. Prvi put mi je to ijedan muškarac rekao. „I ja tebe volim“, odgovorila sam.

Nadam se da pamtiš taj dan. Ja ga nikad neću zaboraviti.

ix

PROŠLO JE NEKOLIKO NEDELJA OTKAKO SMO PRVI PUT izgovorili *volim te* i desilo se da imamo moj stan samo za sebe. Odlučili smo da to proslavimo šetajući u donjem vešu. Napolju je bilo vrelo, ona sparna julska vrućina po kakvoj poželim da čitav dan provedem uronjena u bazen, i mada je klima-uređaj radio punom parom, u stanu je i dalje bilo toplo. Bio je toliko veliki da nam je verovatno trebala još neka klima.

„Kejtini deda i baba bili su pravi geniji za nekretnine“, rekao si dok smo polugoli mutili jaja. „Kad su ovo kupili?“

„Pojma nemam“, odgovorila sam gurajući nekakve zemičke u toster. „Pre nego što joj se rodio otac. Znači... četrdesetih?“

Zviznuo si.

Znam da nismo često tamo boravili, ali kladim se da pamtiš taj stan. Teško ga je bilo zaboraviti. One dve ogromne spavaće sobe i kupatila, niša za doručak koju smo koristile kao biblioteku. I tavanice visoke gotovo četiri metra. Tad nisam znala da cenim te detalje, ali jesam cenila stan. Kejt

je studirala prava, pa ju je otac ubedio da je jeftinije da živi tu nego da joj on plaća studentsku sobu pri Njujorškom univerzitetu. A i meni je to dobro došlo.

„U osnovnoj školi, bile smo kod Kejtine bake u gostima“, rekla sam ti dok smo sedeli na kauču, s doručkom u tanjirima na golim kolenima. „Radila je kao edukator u Metropolitenu dok se nije razbolela. Studirala je istoriju umetnosti na Smitu u ono vreme, pre nego što je većina žena pomišljala na koledž.“

„Voleo bih da sam je poznavao“, kazao si ti nakon gutljaja kafe. „Oduševila bi te.“

Polako smo žvakali, prislonjeni butinama dok smo jeli, a moje rame je očešavalo tvoju mišicu. Bilo nam je nemoguće da boravimo u istoj sobi a da se ne dodirujemo.

„Kada se Kejt vraća?“, upitao si pošto si progutao zalogaj.

Slegla sam ramenima. Toma je bila upoznala mesec dana pre toga, a te noći je možda drugi put prespavala kod njega. „Verovatno bi trebalo ubrzo da se obučemo.“

Osetila sam tvoje oči na svojim grudima.

Sklonio si tanjir u stranu, završivši s doručkom.

„Pojma nemaš šta mi radiš, Lusi“, rekao si posmatrajući me kako spuštam viljušku na tanjir. „Čitavog jutra, bez ičega na sebi. Kao da me je neko ubacio u neku moju fantaziju.“ Ruka ti je odlutala u krilo, a onda si počeo polako da se trljaš kroz pamuk.

Nikad te dotad nisam posmatrala kako se samozadovoljavaš, nikad nisam videla šta radiš kad si sam. Nisam mogla da otrgnem pogled.

„Sad ti“, rekao si, cimajući sa sebe bokserice.

Spustila sam tanjir i pošla rukama ka tebi, već napaljena.

Odmahnuo si glavom i osmehnuo se. „Nisam mislio na to.“

Izdigla sam obrve, a onda shvatila šta želiš. Kliznula sam prstima niz stomak. Ni ti mene nisi nikada dotad posmatrao

kako se samozadovoljavam. Ali ta pomisao me je uzбудila. Sklopila sam oči razmišljajući o tebi, razmišljajući o tome kako me gledaš, razmišljajući o tome kako delim ovaj lični trenutak s tobom, i osetila kako mi telo drhti.

„Lusi“, izustio si šapatom.

Oči su mi se trepereći otvorile i videla sam te kako se trljaš bržim pokretima.

Bilo je to intimnije od seksa, nas dvoje koji izvodimo tu predstavu jedno za drugo, predstavu koja se obično odigrava u samoći. Linije što su razdvajale „ti“ i „ja“ još su se više rasplinule u „mi“.

Dok sam se i dalje trljala, ti si se odupro o kauč i skinuo bokserice do kraja, ni na trenutak ne odvajajući oči od mene. Ruke su nam ubrzale. Isto tako i disanje. Grizao si usnu. Onda sam posmatrala kako ti se šaka jače steže. Posmatrala sam kako ti se mišići napinju. Posmatrala sam te kako svršavaš.

„O, bože“, izustio si. „O, Lusi.“

Pokrenula sam prste upornije, da bih ti se pridružila, ali ti si me uhvatio oko zgloba šake.

„Smem li?“, upitao si.

Protrnula sam od zvuka tvog glasa.

Potom sam klimnula glavom, pa si se pomerio da se mogu opružiti čitavom dužinom kauča, da mi možeš smaći donji veš. Primakao si mi se još bliže i od iščekivanja sam počela da se grčim.

Kad si zavukao prste u mene, izgovorio si: „Imam jednu tajnu.“

„O, stvarno?“, upitala sam, izvijajući se u susret tvojoj ruci.

„O, stvarno“, odgovorio si ti protežući se uz mene, sa usnama uz moje usne. „Kad god se samozadovoljavam, mislim na tebe.“

Telo mi je prožeo drhtaj. „I ja na tebe“, šapnula sam između dva dahtaja.

Svršila sam posle trideset sekundi.